

I vi ste pesnici, a i mi smo takođe pesnici... suparnici i protivnici u takmičenju za najlepšu dramu, a takvu može, po našem mišljenju, stvoriti samo najbolji zakon. Stoga nemojte očekivati da ćemo vam sasvim olako dozvoliti da kod nas na trgu podignete pozornicu, da uvedete slatkorečive glumce koji nas nadmašuju glasom i da ćemo dati pristanak da javno govorite našoj deci, ženama, čitavoj gomili, jer vi o istim uredbama ne govorite isto što i mi, već u najviše slučajeva upravo suprotno od nas“, iznosi Platon u "Zakonima". Podražavanje stoji na trećem mestu u odnosu na ideju, - „svakog onoga ko uradi nešto što prema pravoj prirodi te stvari stoji na trećem mestu nazvaćemo, dakle, podražavaocem“.

Kada je reč o perspektivi vaspitanja, važno je naglasiti da Platon smatra rano detinjstvo ključnim dobom formiranja karaktera. Iz tog razloga je opasan svaki pokušaj da se priče koje deca slušaju u najranijem dobu odbace kao nevažne. U „Državi“ je važan akcenat upravo na sastavljanju mitova koji bi imali presudnu ulogu u uobličavanju karaktera onih koji bi ih u detinjstvu slušali. Platonova kritika mimetičkih pesnika tiče se i sadržaja i forme: sa jedne strane pesnici ne prikazuju božansko na primeren način, a sa druge strane – imaju poguban uticaj na moral. Prva strana se tiče tri osnovne teze koje Platon zastupa – božansko je odgovorno samo za dobro; nije promenljivo i nikada ne obmanjuje. Mimetički pesnici ruše sva tri temelja, na primer, kada Eshil smatra da „od bogova dolazi krivda ljudima“. Ono što se ljudima može tolerisati, kao što je obmana, bogovima se ne može pripisati. Sa druge strane – poguban uticaj pesništva na moral vidljiv je u načinu na koji ono podriva hrabrost, pravdu i ravnotežu.

Platon smatra nedopustivim prikaze *dobrih* karaktera koji *loše* završavaju i obrnuto – jer se ne mogu dozvoliti primeri koji bi uzdrmali osnovne moralne principe. Pesnici pokazuju da ima mnogo nepoštenih, a srećnih ljudi, i mnogo pravičnih, a nesrećnih. Platon smatra da je jedini ispravan način prikazivanja onaj koji je suprotan tome. Posebna dimenzija Platonove kritike mimetičkog pesništva tiče se *izvođenja*: u skladu sa idejom da svako treba da ima jednu dužnost u polisu, koja najviše odgovara njegovoj prirodi i za koju treba da se obučava, to znači da svako treba da ima i samo jednu ulogu.

Uspešno podražavanje izraženo kroz poeziju može dovesti do ugrožavanja karaktera mladih ljudi koji „treba više da se boje ropstva nego smrti“, kako Platon navodi u "Državi". Prikazivanje strašnih scena smrti ugrožava moralnu strukturu mladog čoveka, premeštajući akcenat na one razloge za strah, koji ne doprinose ni njegovom razvoju, ni njegovom doprinosu polisu. Mladić, koji bi trebalo da postane čuvar u državi, na taj način će u ranom detinjstvu dobiti razlog da se plaši smrti, što će potpuno izmeniti njegov odnos prema ulozi u polisu koju ima. „Platon nabraja mesta iz Homera *čiji je zvuk sam dovoljan da čovek zadrhti*: on bi ih sva izrezao, isto kao i